

altsaa jeg — efter at have set paa Justitsministerens Forslag til Nationalbankoktroj og have sagt her i Salen: „De Dækningsregler kan vi virkelig ikke bruge, de kunde muligvis egne sig for en ganske abnorm Tid og for en kort Tid anvendes, men saa maatte de virkelig falde bort igen“ — efter at have set og sagt saaledes, havde slaaet Loven ud af Haanden paa Justitsministeren, hvorefter det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds i sit Hjertes Godhed og med usigelig Elegance havde bukket sig og taget den op igen og overrakt den til Justitsministeren — ifald det skulde være, hvad her var foregaaet i Gaar, havde Justitsministeren ganske vist haft Grund til at udtale sig endnu mere taknemmeligt overfor det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, end han gav Udtryk for i sin Tale. Men saaledes forholder det sig jo slet ikke. Der var i min Erkendelse af, at man kunde forhandle om Længden af denne Lovs Varighed, ikke et Ord, der berørte Dækningsreglerne. Det, hvorpaa jeg begrundede det, var følgende almindelige Betragtning, som jeg erkendte, der kunde være noget i at gøre gældende, nemlig at det er overhovedet ikke Tiden nu, da baade den verdensfinansielle Situation og Danmarks finansielle Situation er ude af Fuger, til at fastslaa en for en Aarrække som indtil 1938 gældende Oktroj. Men med Hensyn til Dækningsreglerne, som jeg gik igennem en for en (Afbrydelse af *Schovelin*). Nej, det var ikke det, det ærede Medlem sagde, det ærede Medlem sagde, det var Dækningsreglerne, der havde vakt min Betænkelighed. (Afbrydelse af *P. Th. Nielsen*: Det er jo det samme). Paa ingen Maade. Dækningsreglerne gik jeg igennem en for en og sagde, at der var en af dem, jeg ønskede noget modificeret, uden at dette dog endogsaa behøvede at faa Udtryk i den foreslaaede Formulering, og om de øvrige erklærede jeg, at jeg for mit Vedkommende havde ingen Betænkelighed ved dem. Nej, det, jeg sagde, var, at den almindelige Situation paa det finansielle Verdensmarked var en saadan, at jeg kunde forstaa, at man mente, man ikke burde gaa over til en almindelig og for en lang Aarrække gældende Lov, og derfor var jeg villig til at forhandle om, hvorvidt denne Lov skulde have en kortere Aarrækkes Gyldighed. Imidlertid vil jeg, efter at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds paa ny har understreget, hvad jo baade forskellige Ordføreres Taler og den højtærede Justitsministers Tale gav god Grund til at understrege, at der er al Udsigt til, at vi kan komme til Enighed ved For-

handling, ikke komme nærmere ind paa det Spørgsmaal. Jeg vilde blot feje for min egen Dør i Henseende til, at jeg skulde have slaaet den højtærede Justitsminister Loven ud af Haanden, og at den derefter var blevet ham paa ny overleveret af det ærede Medlem.

Der er siden i Gaar, da jeg havde Ordet, kommet et Spørgsmaal længere frem i Forgrunden, end det var, da jeg talte, og som jeg gerne med nogle faa Ord vil berøre, og det er Spørgsmaalet om de foreslaaede Dækningsreglers Tilstrækkelighed med Hensyn til Likviditeten. Det, jeg udtalte i Gaar med Hensyn til Dækningsreglerne, angik i alt væsentligt kun Funderingens Sikkerhed. Jeg gik ikke ind paa Spørgsmaalet om Funderingsreglernes Indflydelse paa Likviditeten i Forhold til de nugældende Funderingsregler, fordi jeg ganske vist er af den Anskuelse, at den allerførste Lov, vi vedtog i den ekstraordinære Rigsdagssamling, nemlig om, at Nationalbankens Sedler i en Tid, som allerede er blevet forlænget, ikke skal indløses med Guld, indeholdt en bestemt Hentydning til dette, at Likviditeten af de Værdier, hvori Sedlerne funderes, for en Periode, hvis Varighed vi endnu ikke kan overse, var sat som Nummer 2, men Sikringen af Funderingen var blevet Nummer 1; det var Sikkerheden, jeg gik igennem, og det er ogsaa min Anskuelse og Overbevisning, at Sikkerheden af Funderingen ved disse Dækningsregler ikke formindskes. Det vil komme an paa Bankledelsens Evne til at vurdere de Værdier udenfor Metalfonden, hvorpaa Sedlerne funderes, om ikke endogsaa Sikkerheden er blevet forøget, i alt Fald betrygget. Men jeg erkender, at Likviditeten bliver mindre, jeg gør det med et Suk, fordi jeg ogsaa mener, at Likviditeten er et af Hovedformaalene for Funderingen, men jeg gør det samtidig med, at jeg siger, at det er den finansielle Situations bitre Nød, der gør det nødvendigt, og at den danske Rigsdag ved den allerførste ekstraordinære Lov, den vedtog i den ekstraordinære Samling, har taget det første Skridt i saa Henseende.

Maa jeg i øvrigt i Anledning af, hvad jeg her sagde, indskyde, at Justitsministeren mente, at jeg i de Ord, jeg udtalte i Gaar, havde udkastet en Tvivl om, hvorvidt det overhovedet, hvis vi fjernede Kommissariatet fra Justitsministeriet, var rigtigt saa at føre det over til Handelsministeriet. Jeg vil gerne dertil sige, at jeg ikke blot ikke med et Ord positivt udtalte mig desangaaende, men at det heller ikke har været min Mening. I Anledning af, at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) over-